

[Anne Grete Holmsgård]

enten på grund af forurening ikke kan opfylde de fastsatte kvalitetskrav.«

Det er med andre ord nøje præciseret, at der er tale om to situationer. Den ene situation handler om, at man alligevel ikke kan overholde nogle fastsatte kvalitetskrav, og den anden handler om, at der bliver udviklet forsøgs- og mindre produktioner – vrøvl, at der bliver udviklet flere og flere eksempler på produktion, der er mindre forurenende end den, man anvender i dag. Det er jo netop situationen, at vi lever i en tid, hvor det går hurtigt på den teknologiske front, og dermed kommer man i løbet af ganske få år til at stå over for den situation, at de miljøgodkendelser, man har givet, i virkeligheden er givet på et grundlag, som er utilstrækkeligt i forhold til, hvad man rent faktisk kan gøre, hvis man vel at mærke vil opnå den rene naturlige natur og den mindst mulige miljøforurening. Det er selvfølgelig det, vi lægger op til med det forslag, vi er kommet med her.

Så er jeg naturligvis ked af, at ministeren ikke var positivt indstillet over for forslaget om konfiskation. Jeg synes, det er ærgerligt, fordi bestemmelserne om miljødomme, miljøsager og konfiskation efterhånden er meget gamle, og i bemærkningerne til forslaget er jo også ganske klart gennemgået hele proceduren siden rigsadvokatens cirkulære fra 1979, som jo ikke havde de ønskede virkninger.

Jeg må også sige, at den beslutning om retshåndhævelsen, som blev gennemført i 1979, og som miljøministeren også omtalte var en beslutning, der blev gennemført med bred tilslutning, set med vores øjne ikke var tilstrækkelig dengang, og vi forsøgte – både SF, socialdemokratiet og vi – at få en strammere bestemmelse igennem, fordi vi ønskede langt om længe at få slået fast, at det heller ikke i praksis må kunne betale sig at forurene. Formuleringen bruges jo igen og igen både i debatterne, i bemærkninger til lovforslag og ved andre gode lejligheder, men i praksis kan det stadig væk betale sig at forurene. Det mener vi er urimeligt, og jeg kan egentlig ikke se, at der er fremført nogen argumenter af mere saglig karakter mod konfiskation. De fleste finder det vel rimeligt, at man konfiskerer den gevinst, man har fået, hvis man har begået skattesnyd, skattesvind. Hvorfor er det så urimeligt at konfiskere den gevinst, man har fået ved at snyde på

miljølovens område? Det kan jeg faktisk ikke rigtig forstå.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg må påtale brugen af ordet »vrøvl« om det talende medlem. (Anne Grete Holmsgård: Vrøvl? Det er da brugt masser af gange heroppefra).

Steffensen (KrF):

Den positive intention, der ligger i det forslag fra SF og VS, som vi her behandler, finder kristeligt folkeparti det rimeligt indgår i det udvalgsarbejde, der kommer, når ministeren kommer med sit lovforslag, som er blevet bebudet af ministeren i dag. De elementer, som er fremhævet her, bør indgå i dette udvalgsarbejde, og derfor vil jeg ikke gå ind i substansen af lovforslaget.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet afviser naturligvis forslaget, og hvis ikke miljøministeren havde været inde på nogle lignende betragtninger, havde det for så vidt ikke været nødvendigt at sige mere. Men jeg vil godt advare både miljøministeren og hele regeringen imod disse tanker, for hvad er det, man vil opnå? Det er sådan i dag, at alle godkendte virksomheder bliver kontrolleret og set efter i sømmene af både kommune og amt efterhånden, tror jeg, og hvis der er forhold, der ikke er i orden, skal de rettes. Bliver de ikke det, medfører det, at man tager godkendelsen fra dem, og at virksomheden bliver lukket.

Alt er for så vidt i den skønneste orden. Det, man så åbenbart vil i gang med her fra regeringens side, er at skabe en masse problemer og lave en masse unødvendig administration. Det vil selvfølgelig både besværliggøre det for indehaverne af disse virksomheder, at de skal til at søge om fornyet godkendelse hvert 5. år, eller hvor ofte det nu bliver, og det vil også kræve en masse unødvendigt arbejde af de personer, som skal godkende disse ansøgninger – altså unødvendig administration.

Men det er ikke engang det værste. Det allerværste er, at en person, der påtænker at starte en virksomhed, som han skal have en miljøgodkendelse til – det kan jo være en stor beslutning, den pågældende skal træffe, og det er i de fleste tilfælde en stor investere-